Schweiger Sándor azt inditványozza, hogy akkor a zsömlye sütést szüntessék be. A fehér sütemény 80%-át körülbelül a zsömlye árusitás teszi ki. Inkább csináljanak a mostani két és féldekás kifli helyett három dekásat és zsömlye ne legyen, ami négy deka volt.

A közélelmezési bizottság *ezt a javaslatot elfogadta a főkapitány azon előterjesztésével együtt, hogy a kenyérliszt fogyasztást a háromszorosra emeljék, a főzőlisztét pedig 30 dekára csökkentsék.*

Ezután a bizottsági tagok felhivták a főkapitány figyelmét arra, hogy a kávéházakban és vendéglőkben is szabályozni kell a fogyasztást, mert ezeken a helyeken nagy pazarlás folyik. Hoszas vita után a közélelmezési bizottság ugy határozott, hogy a kávéházakban és vendéglőkben egy ember egyszerre csak *két kiflit kaphat:* ebéd és vacsora alkalmával pedig *két darab tiz dekás kenyeret.*

A cukrászokra, kávémérésekre vonatkozólag pedig kimondották, hogy csak olyan árukat hozhatnak tetszé-s szerint forgalomba, melyeknek több mint 50%-a nem lisztből készült; olyan árunál azonban, — mint a kalács, kuglóff stb, amely főleg lisztből készül, ők is alá vannak vetve az általános szabályoknak.

Majd beterjesztette a főkapitány a kenyér uj makszimális árára vonatkozó javaslatot. Eszerint a pékek egy uj kenyérfajtát állitanak elő: 15 százalék buzából, 15 százalék rozsból és 70 százalék tengeriből. *A kenyér ára kilónként 42 fillér;* a viszontárusitók részére pedig 38 fillér. A bizottság elfogadta a javaslatot és igy valószinüleg már május 1-én olcsóbb lesz a kenyér.

Több tárgy nem lévén, az ülés véget ért.

—

ü Szerdán délben a közélelmezési bizottság ülését megelőzően a kereskedelmi és iparkamarában megjelentek azok a pékmesterek, akiket a hétfői értekezleten próbasütéssel bizott meg dr. *Szalay* József főkapitány. Próba-kenyeret hoztak: *Schweiger* Sándor, *Schütz* István, *Kertész* Sándor és *Szücs* Béla pékmesterek. A próbasütés alapján azután a főkapitány hozzájárulásával egy vegyes bizottság döntött a kenyér előállitásának minősége és ára felett.

Az értekezlet-jellegü ülésen *Szarvady* Lajos kamarai elnök elnökölt és részt vettek *Weiner* Miksa, *Wimmer* Fülöp, *Csonka* Ferenc és dr. *Szalay* József. A főkapitány vágta fel a kenyereket és sorra kinálgatta a jelenlévőket, akik meglehetősen vegyes érzelmekkel táplálkoztak a kukoricás, burgonyás, kevés buzás kenyerekből. Végre is a „de gustibus non est disputandum" elvének fentartása mellett arra a meggyőződésre jutottak a kóstolók, hogy legjobb, legizletesebb kenyér az — a körülményekhez képest, amely 15 százalék buza, 15 százalék rozs és 70 százalék tengeri vegyülékből készül, bár az ilyen kenyérfajtának is különböző ize van az egyes pékmühelyek feldolgozása szerint. A pékek ezt a kenyeret 44 fillérért akarnák árusitani.

A főkapitány kijelentette, hogy az ilyen összetételü kenyérfajtát közfogyasztásra alkalmasnak találja, de a pékek árszabását drágának tartja. *Legfeljebb 40 filléres árat szabhatnak a kenyér kilójáért.* A pékek azonban eleinte ennyiért nem voltak hajlandók belemenni a dologba. Hosszas vitatkozás és sirás után mégis engedtek a 44-ből és azt a közvetitő ajánlatot tették, hogy abban az esetben hajlandók 40 fillérért árulni a kenyeret, *ha a viszontelárusitóknak nem adnának kenyeret.* A kamara vezetősége ezzel szemben a leghatározottabban ragaszodott ahoz, hogy a kereskedők is kapjanak viszont elárusitásra kenyeret, még pedig kilónként 4 fillér engedmény mellett.

Erre a pékek ujabb lamentálása következett. Azt hangoztatták, hogy tönkre kell menniök ilyen feltételek elfogadása esetére. Ha pedig nem lesznek velük szemben méltányosabbak, akkor *be fogják zárni a mühelyeket és nem sütnek egyáltalán.* A főkapitány azonban most már erélyes volt és kijelentette, hogy ha a pékek nem hajlandók engedékenységre, akkor *már holnapra 4000 kiló kenyeret süttet és 38 fillérért fogja árusittatni a hatósági élelmiszer üzletben.*

A pékek erre mégis csak meggondolták a dolgot és felajánlották, hogy hajlandók a közönségnek *42 fillérért, a viszontelárusitóknak pedig 38 fillérért* adni a kenyér kilóját.

A főkapitány ezután még fentartotta a döntés jogát a közélelmezési bizottság üléséig és ezzel az értekezlet véget ért.

HIREK

oooo

Német és magyar.

(Saját tudósitónktól.) Megmarad örök igazságnak, hogy az erkölcs magában hordja jutalmát. Magyarország akkor is hasznát fogja látni annak, hogy fiai vitézek, páratlanok az önfeláldozásban, emberfelettiek a halálmegvetésben, — ha ezért nem is dicsér ki bennünket a külföld, sőt ha régi elfogultságának idétlen maradékaképen tudomást sem akar venni a magyar katona kiválóságáról. *Mi tudjuk: kik vagyunk, micsoda szerepet töltünk be* a most folyó hatalmas szinjátékban; tudjuk és rovásra vettük, hogy minő *eredményeket* köszönhetünk a magyar vér hullásának, annak, hogy *a magyar fiuk ezrei habozás nélkül, a megdicsőülés ihletével adták oda ifju életüket.* A helyénvalóság a jól végzett munka tudata megedzi a lelket ahoz, hogy emelt fővel, dacos büszkeséggel menjen el a piaci kicsinylés, az izetlen nyelvöltögetés és a rágalom mellett is; megtettük ezt mi is lelkünk zavartalan nyugalmával valahányszor azt láttuk, hogy a rosszindulat a kihulott vér áradatától sem retten vissza és annak a látványára sem száll magába, hogy egy gyönyörü, nagymultu és nagyrahivatott nép, magasztos Himnuszát zengve, meg nem haladható elszánással mint áll ki védelmi harcának csatasikjára.

A gonoszindulatu kicsinylés nem bántott és nem többnek, csak természetesnek találjuk, ha a mi nagy igazságunk *hóditó utra* indul. Amint hogy elindult és hódit napról-napra. Az idejét sem tudjuk már, hogy a német lapokban mikor szerepelt utoljára a német véna leghumorosabb termékeként a korlátolt és bárdolatlan *Mikosch,* sőt lassanként arról a rossz szokásról is letesznek, hogy hadseregünket megnevezve, az osztrák és magyarból következetesen elhagyják — a magyart. Nem osztrák már a magyar huszár, nem landwehr a magyar honvéd és egyenes járatu külföldinek nem jut eszébe, hogy a magyar fegyverek győzelmét illetéktelen cimnek irja a javára. De a fölgerjedt német lelkiismeret még itt sem áll meg igazságot osztó buzgalmában, ma már ott tart, hogy egyenesen megtagadja eddigi felfogását és annak az ellenkezőjét vallja.

Ma — ebből a fajtából elsőnek — a kezünkbe került az előkelő német társaságoknak egyik közismert hetilapja, mely egy nagyrangu tiszt arcképét azzal a megjelöléssel közli, hogy ez a tábornok parancsol a Kárpátokban küzdő *német és magyar* (deutsche und ungarische) *csapatoknak.* Német és magyar. Nem német és osztrák, nem német és osztrák s magyar. *Német és magyar.* Ennyi.

Nem tudjuk, ez a megjelölés a német nagyrabecsülés vagy alaposságnak a jele-e. Azt akarja kiemelni, ogy hadseregünk csatáiban leginkább a magyar vitézségen gyönyörködik, vagy hogy a Kárpátok egyik pontján a német csapatok mellett tisztán magyar ezredek küzdenek. Jelentsen ám bármit, Ausztriának nincs oka, hogy féltékenykedjék e cimnek kétségtelenül hiányos voltán, mert annyit szerepeltőmár nélkülünk és rovásunkra, hogy most már igen soká történhetik ez megforditva, még pedig anélkül, hogy a paritás e téren teljességében helyreállana...

—

— Meghosszabbitották a katonák szabadságát. A hadvezetőség tudvalevően a katonák közül a mezei munkák elvégzésére sokat szabadságolt. A tizennégynapos szabadságidők ma, szerdán jártak le. A tavaszi mezei munkákat azonban a Nagy-Alföldön és a Dunántulon a nagy esőzések miatt, a Középtiszán, a Maros és a Kőrös mentén pedig a folyók áradásai miatt csak részben végezhették el. A gazdasági egyesületek ezért fölirtak a földmivelésügyi miniszterhez és kérték, hogy eszközölje ki *a szabadságidő meghosszabbitását.* Illetékes helyen közölték, hogy ott, ahol arra szükség lesz, a mezei munkák elvégzésére szabadságolt katonák szabadságidejét *meghosszabbitják.*

— Kinevezés. *Bereczk* László szegedi református lelkészt, a király a szegedi 5-ik honvéd gyalogezredhez segédlelkésznek nevezte ki.

— Szegedi csendőrök kitüntetése. *Engel* Mihály, *Szilágyi* Péter, *Kleilsch* Arzén és *Atyánszky* Mihály II. csendőr kerületbeli c. őrmestereknek a balkáni haderők parancsnoksága a bronz vitézségi érmet adományozta az ellenség előtt tanusitott vitézségükért.

— A Hadsegitő Bizottság április 22-én, csütörtökön délután félöt órakor ülést tart a belvárosi óvó emeleti termében. Ez alkalomból a május 2-án rendezendő füsttelen-nap részleteit állapitja meg a bizottság, s ezért az elnökség kéri a bizottsági tagokat, hogy az ülésen minél nagyobb számban sziveskedjenek megjelenni.

— Gróf Tisza Lajos állapota. *Budapestről* jelentik: A miniszterelnök öcscsének állapotában némi javulás állott be. Az elmult éjszaka jól telt el s közérzése reggelre még kedvezőbbre fordult. Hőmérséklete változó, a hőmérő a tegnapi naphoz képest csökkenést mutat.

— A francia fővezér életmódja. Lord *Northcliffet,* a *Temps* munkatársát fogadta a főhadiszálláson a francia hadsereg fővezére *Joffre* tábornok. A lord látogatása kapcsán a következőket irja a francia generalisszimus életmódjáról:

A tábornokot, akár egy polgári családot, minden formalitás nélkül meg lehet látogatni. Joffre kis szobában, fehér nemezzel letakart asztalnál ülve fogadott; a szoba béke idején az uraságí inas lakása volt. Reggel félhétkor már dolgozószobájában van a tábornok. Hét órakor hat vezérkari tiszt, *Pelle* tábornok két adjutánusával és három nagy rangu tiszttel, jelentkezik nála. Ekkor beszélik meg az éjszaka érkezett jelentéseket és e tanácskozás alapján adja ki Joffre parancsait. A parancsokat telefonon vagy távirattal továbbitják. Ezzel tellik az idő 11 óráig. Ekkor a tábornok néhány tojást és kevés hust eszik: ez a mindennapi ebédje. 12 órakor megkezdődik a második tanácskozás. Egy órakor autóba ül és a frontra megy. Gyakran csak este 8 órakor tér vissza ez utjáról és rögtön utána rövidebb ideig tartó konferenciát tart. 9 órakor megvacsorázik és 10-ig a térképek előtt ül. Pontban 10 órakor lefekszik és pihen reggelig. Joffre kék kabátban, érdemrendek nélkül